

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 305

гр. София, 25.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 101-ВИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА

като разглежда докладваното от ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА Частно наказателно дело № 20231110216996 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.243, ал.4 от НПК.

Образувано е по жалба на К. С. Х. чрез адв.В. И. от САК с адрес за призоваване гр.София, ул.“Балчик“ № 1, срещу Постановление на Софийска районна прокуратура от 27.10.2023 г., с което наказателното производство по досъдебно производство № 2507/2017 г., по описа на 03 РУ – СДВР, прокурорска преписка № 25114/2017 г., по описа на Софийска районна прокуратура, образувано за престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, е прекратено на основание чл.24, ал.6 от НПК.

Жалбоподателят моли атакуваното постановление на СРП да бъде отменено като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Същият категорично се противопоставя на посоченото от прокурора, че не е упражнил правата си по реда на чл.81 от НПК в срока по чл.81, ал.3 от НПК, доколкото същото се опровергава от подадената от него тъжба до СРС с вх.№ 228146 от 11.08.2023 г., въз основа на която е било образувано НЧХД № 11135/2023 г., по описа на СРС, НО, 101 състав. В тази връзка жалбоподателят счита, че прокурорът неправилно се е позовал на разпоредбата на чл.24, ал.6 от НПК, което е достатъчно основание постановлението за прекратяване на наказателното производство да бъде отменено. Отделно от това в жалбата се излагат доводи за необоснованост на постановлението, доколкото в същото

липсват мотиви, като вместо такива е цитирано съдържанието на друго постановление на СРП от 14.02.2023 г. за спиране на наказателното производство. Като неправилни се сочат и изводите на прокурора за „моментност“ на гнева и за това същият да е бил в резултат от „скарване“ между жалбоподателя и свидетеля Георгиев, относно целта, която Георгиев е преследвал и намеренията, които е имал при така създалата се ситуация, както и относно липсата на признаци от обективна и субективна страна на престъпления по чл.144, ал.3, във вр. с ал.1 и чл.325 от НК.

Софийски районен съд, НО, 101 състав, след като се запозна с материалите по делото и доводите на жалбоподателя, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

-

Досъдебно производство № 2507/2017 г., по описа на 03 РУ – СДВР, пр.пр.№ 25114/2017 г., по описа на Софийска районна прокуратура, е образувано с постановление на СРП от 31.10.2017 г. срещу неизвестен извършил за това, че на 06.06.2017 г. в гр.София, се е заканил на другото – на К. С. Х. с убийство и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл.144, ал.3, във вр. с ал.1 от НК.

В хода на разследването по посоченото досъдебно производство в качеството на свидетели са разпитани К. С. Х., Пламен Василев Истатков, Марио Трендафилов Тодоров, Радостин В.ов Табаков, Красимира К.ова Х.а, Пламен Гергиев Георгиев, Светослав И. И., Ирина Николова Найденова, Симеон Харалампиев Гиргинов и Георги Георгиев Воденичаров.

Изготвена е съдебно-психиатрична и психологична експертиза и допълнителна такава за пострадалия К. С. Х., както и съдебно-техническа експертиза на аудиозаписи, предоставени от Дирекция „Национална система 112“, районен център 112 – София от датата на инцидента. Приобщени са писмени доказателства, относими към предмета на доказване. По досъдебното производство няма привлечено към наказателна отговорност лице.

С постановление на СРП от 31.08.2018 г. наказателното производство по

посоченото досъдебно производство е прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1 и ал.2, във вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК. С определение от 31.10.2018 г., постановено по НЧД № 15951/2018 г., по описа на СРС, НО, 12 състав, образувано по жалба на пострадалия срещу постановлението за прекратяване, същото е потвърдено. С определение от 16.01.2019 г., постановено по ВНЧД № 5493/2018 г., по описа на СГС, НО, I възз. състав определението на първоинстанционния съд е отменено, ведно с постановлението за прекратяване на наказателното производство и делото е върнато на СРП с конкретни указания относно прилагането на закона.

С Постановление на СРП от 14.02.2023 г. наказателното производство е спряно на основание чл.244, ал.1, т.1 във вр. с чл.25, ал.1, т.6 във вр. с чл.50 от НПК с мотивите, че в случая се касае за престъпление по чл.144, ал.1 от НК, за което, съгласно разпоредбата на чл.161, ал.1 от НК, наказателното преследване се възбужда по тъжба на пострадалия. С определение от 09.03.2023 г. постановено по НЧД № 2980/2023 г., по описа на СРС, НО, 9 състав, образувано по жалба на пострадалия, постановлението за спиране на наказателното производство е потвърдено.

С Постановление на СРП от 27.10.2023 г. наказателното производство по горепосоченото досъдебно производство е прекратено на основание чл.24, ал.6 от НПК. В същото прокурорът е посочил, че в СРП е постъпила справка от СРС, НО от 27.10.2023 г., от която било видно, че в съда не е образувано НЧХД по тъжба на пострадалия Х. по настоящото досъдебно производство, а е образувано по досъдебно производство № 1785/2018 г., по описа на 03 РУ – СДВР, пр.пр.№ 25022/2018 г. От горното прокурорът приел, че пострадалият не е упражнил правата си по чл.81 от НПК в 6-месечен срок по чл.81, ал.3 от НПК по настоящото досъдебно производство, поради което на това основание е прекратил наказателното производство.

От фактическа страна прокурорът приел за установено, че отношенията между пострадалия К. Х. и неговата дъщеря Красимира Х.а били конфликтни, като след смъртта на майката на Х.а същите станали още по-обтегнати. На 05.06.2018 г. между двамата отново възникнал скандал, при който същите си разменили заплахи и обидни думи. Х.а излязла от жилището, находящо се в гр.София, жк.“Красна поляна“, бл.340А, ет.5, ап.18 и отишла в заведение, в което преди това работела. Там били свидетелите Светослав И. и Марио

Тодоров, на които Х.а споделила за случилото се с баща ѝ, като междувременно се обадила и на приятеля си свидетеля Пламен Георгиев, за да дойде. Същият дошъл на място и провел телефонен разговор със св.К. Х., при който били отправени заплахи от негова страна към Х., тъй като същият искал да се видят и да се разберат по повод лошите отношения между Х. и дъщеря му. След това Х.а, Георгиев, И. и Тодоров отишли до адреса на Х.а, влезли в жилището, но Х. го нямало там. Около 00,00 часа И. и Тодоров си тръгнали, а на място останали Х.а и Георгиева. Слизайки пред блока, същите видели автомобила на Х., който бил на шофьорското място. Св.Георгиев отишъл до прозореца на вратата на автомобила на Х. и започнал да тропа по него, за да отвори, след което ударил прозореца и той се счупил. Х. потеглил, а Георгиев се качил в своя автомобил и тръгнал след него. Автомобилите на двамата се засичали, докато карали по булеварда, като Георгиев катастрофирал в бус в близост до него, за което му бил съставен акт по ЗДвП.

Прокурорът посочил, че от показанията на разпитаните свидетели - К. Х., Пламен Истатков, Радостин Табаков, Красимира Х.а, Пламен Георгиев, Марио Тодоров, Светослав И. и Ирина Найденова било видно, че са налице две групи свидетели, които възпроизвеждат различни обстоятелства от инкриминираното деяние. Посочено е също така, че разпитаните допълнително свидетели Георги Воденичаров и Симеон Гиргинов /в изпълнение на указанията на въззивната инстанция при предходното прекратяване на наказателното производство/ не допринасят за изясняване на фактическата обстановка, тъй като същите не са възприели обстоятелства от предмета на доказване по делото. Акцентирано е, че в показанията на свидетеля Георгиев същият не отричал, че е бил много ядосан от отношението на Х. към дъщеря му, че при размяна на реплики с него бил вбесен, и тогава му казал „нещо от сорта, ще те утрепа, или нещо подобно“, „наистина му казах нещо, което прозвуча като заплаха, но никога не съм имал такива намерения, просто бях много афектиран.“ Относно заявеното от св.Х. за отправените към него заплахи по телефона, както и за ударът по стъклото на автомобила му, е отразено, че същите се покрепят от показанията на свидетелите Табаков и Истатков. Цитирани са заключенията на изготвените по делото СППЕ и допълнителната такава за пострадалия, като последната е приета за необоснована, доколкото вещите лица не са се позовали на обективни данни за състоянието на пострадалия към момента на инцидента.

От събраните по делото доказателства прокурорът посочил, че може да се направи извод, че Х. е изпитал страх от отправените му закани, но същият не е бил, че ще бъде убит, а е бил страх от физическа саморазправа с него.

При тази фактическа обстановка, която прокурорът приел за установена и цитираните свидетелски показания, както и заключения на изготвените СППЕ, същият посочил, че за да е налице състав на престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК следва отправените закани, респ. извършените действия да са от естество да могат да възбудят страх от осъществяването им, който обаче страх следва да бъде основателен, а не хипотетичен. Когато употребата на изразни средства, които макар и със заплашително съдържание е в резултат на поредна конфронтация между едни и същи субекти, те не би могло да се възприемат като реална заплаха, а изразяват конкретно отношение между тях. В тази връзка представителят на държавното обвинение отново се е позовал на показанията на св.Георгиев, който не отричал, че е казал нещо, което прозвучало като заплаха, но никога не е имал такива намерения, а бил много афектиран. Всъщност св.Георгиев бил обяснил, че това е била неговата реакция, в резултат на съобщеното му за пореден път отношение на Х. към дъщеря му. Така св.Х. е възприел думите на св.Георгиев, но не се установявало тези изразни средства в конкретната скандална ситуация да са били от естество да предизвикат реален страх, че Георгиев може да обективира заканите си. От горното прокурорът приел от правна страна, че деянието е несъставомерно, както от обективна, така и от субективна страна. В тази връзка същият допълнително посочил, че между Х. и дъщеря му бил налице дългогодишен конфликт, а св.Георгиев, познавайки семейството на Х.а от три години, бил запознат с отношенията между баща и дъщеря. На процесната дата същият е бил ядосан и афектиран от поведението на Х. към дъщеря му, отправил е закани, без да има за цел същите да предизвикат основателен страх у Х. за осъществяването им. Независимо, че такива закани са били отправени от Георгиев, същите не са възбудили у Х. основателен страх за осъществяването им. Липсата на извършено престъпление се доказвало и от факта, че през годините напрежението в семейството на Х. се натрупвало, което впоследствие се е прехвърлило и върху Георгиев като приятел на Х.а.

Относно наличието на друг състав на престъпление от общ характер, в

частност по чл.325 от НК, с оглед произнасянето на въззивната инстанция при предходното прекратяване на наказателното производство, прокурорът приел, че не се установява такова. Счупването на стъклото на автомобила на св.Х., притискането на предната му броня, както и преследването по булевардите, били извършени при възникване и протичане на конфликта между лицата, и били израз на влошените отношения между тях, с което се изключвали хулиганските мотиви. Същите действия биха могли да съставляват престъпление по чл.216, ал.4 от НК, което се преследва по тъжба на пострадалия. А що се касае до възникналия страх от физическа саморазправа с пострадалия, то било налице престъпление по чл.144, ал.1 от НК, което също се преследвало по тъжба на пострадалия.

При така установеното съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.243, ал.4 от НПК препис от постановлението за прекратяване на наказателното производство се изпраща на обвиняемия, на пострадалия или неговите наследници, или на ощетеното юридическо лице, които могат да обжалват постановлението пред съответния първоинстанционен съд в 7-дневен срок от получаването на преписа.

На първо място, съдът намира, че така депозираната жалба е процесуално допустима, доколкото изхожда от легитимирано лице, имащо качеството на пострадало, по смисъла на чл.74, ал.1 от НПК, като същата е подадена в законоустановения срок за обжалване на постановлението.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.243, ал.5 от НПК съдът следва да се произнесе по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

Постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства и същото е обективно и

ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност, тъй като в настоящото производство съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения, каквито са тези на [чл. 13](#) и [14 от НПК](#), а именно когато разследването е водено формално, едностранчиво и не са събрани и проверени всички възможни и необходими доказателства и доказателствени средства, относими към главния предмет на доказване. За да бъде ефективно разследването, то трябва да бъде всеобхватно и обективно. Държавното обвинение е задължено да събере всички относими и необходими фактически данни по случая, които да бъдат подложени на задълбочен и обективен доказателствен анализ, в резултат на който да се даде отговор дали в конкретния казус е налице престъпление или не, известен ли е неговият извършител и извършено ли е деянието виновно.

След анализ и преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира обжалваното постановление на СРП за незаконосъобразно и необосновано. Разследването в случая е водено всестранно, пълно и обективно, като е събран необходимият доказателствен материал за разкриване на обективната истина, но същият не е обсъден подробно и задълбочено в неговата цялост и взаимовръзка. Липсата на мотиви защо прокурорът е дал вяра частично на показанията на свидетелите създава пречка за контролните инстанции да проследят процеса на формиране на вътрешното убеждение на ръководно-решаващия орган в досъдебната фаза.

В тази връзка на първо място съдът намира за необходимо да отбележи, че прокурорът във фактическата обстановка, изложена в постановлението, е приел, че на инкриминираната дата /с погрешно посочена година -2018 г., вместо 2017 г./, св.Пламен Георгиев е провел телефонен разговор с пострадалия Х., при които били отправени заплахи от негова страна към Х.. Не е посочено обаче от какво точно естество са били отправените заплахи, респективно какво е било тяхното съдържание. Това е от съществено значение по делото, с оглед преценка дали се касае до

обективизиране чрез думи на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ, което е част от обективната страна на деянието, за което е образувано и водено наказателното производство. Липсват мотиви, въз основа на които държавното обвинение не е кредитирало показанията на свидетелите Радостин Табаков и Пламен Истатков, в частта относно отправените към пострадалия множество закани - както по телефона в хода на проведените разговори, така и при счупване на предното ляво стъкло на автомобила на Х., за което има данни и в заключението на изготвената въз основа на записите от тел.112 съдебно-техническа експертиза. Показанията на пострадалия Х. не са обсъдени в частта, в която същият съобщава за притискане в областта на предната броня, а след това и за блъскане на автомобила му от този на св.Георгиев, и като цяло за опасното шофиране на Георгиев, при движението му след автомобила на Х.. За последното обстоятелство дава сведения свидетелят Воденичаров, но относно неговия разпит прокурорът е посочил, че той не допринася за изясняване на фактичестката обстановка по делото, доколкото не бил възприел факти от значение за предмета на разследването. По този начин посоченото обстоятелство нито е залегнало във фактичестката обстановка, нито е обсъждано от прокурора в постановлението. На следващо място показанията на свидетеля Пламен Георгиев са анализирани едностранно, частично и кредитирани само по отношение на твърдението му, че е бил много ядосан и афектиран от това, което Х.а му е съобщила за баща си.

Обект на престъплението по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК са обществените отношения, които осигуряват на човека възможност психичните процеси, в резултат на които се формира свободно волята му, да протичат нормално и в съответствие с представите за собствените му потребности, а в по-общ аспект обществените отношения, които осигуряват свободата на личността, разглеждана като лично благо за всеки гражданин. Характерен за тези обществени отношения е техният предмет – духовно благо, по повод на което те възникват. Особена форма на престъпно въздействие върху свободното протичане на психичните процеси, в резултат на които се формира волята на човека, е заканата с престъпление против личността или имота на пострадалия или против личността или имота на неговите близки, или заканата с убийство, когато това заканване би могло да

възбуди основателен страх за осъществяването му. С оглед съдържанието на заканата престъплението е квалифицирано по чл.144, ал.3 от НК, когато деецът се е закарнал с убийство на пострадалия или на неговите близки. Според съдебната практика заканата е съставомерна, когато създава възможност за възбуждане у жертвата на основателен страх от извършване на престъплението. Това ще е налице, когато съществува реална възможност деецът да осъществи обективизираното намерение, като същевременно личи оформено решение за това или психичното му състояние прави вероятно бързото вземане на такова решение. При преценката на този момент се вземат предвид обстановката, начинът, по който е отправена заканата, психичното състояние на дееца. Законът има предвид само възможността за възникване на основателен страх у пострадалия, като не е необходимо той действително да се е уплашил. Във връзка със заканата за убийство, нейното възприемане и основателния страх, който може да възбуди, законодателят е възприел обективни, общоприети критерии, а не субективни, свързани с индивидуалните особености на пострадалия като физическо или психическо развитие, специална подготовка, упражняване на професия в рискови ситуации и др. Обективните и субективните признаци на състава по чл.144, ал.3 от НК са подробно очертани в Тълкувателно решение № 53/18.09.1989 г. по н.д.№ 47/89 г. на ОСНК. Видно от същото престъплението по чл.144, ал.3 от НК /закана с убийство/ е квалифициран състав на престъплението по чл.144, ал.1 от НК – закана с престъпление. То се намира в раздел Пети „Принуда“, а не в раздел Първи „Убийство“ от Глава Втора на НК „Престъпления против личността“. Затова с чл.144, ал.3 от НК не се защитава живота на гражданите, а личната им свобода. С извършване на престъплението по чл.144, ал.3 от НК се цели промяна в поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяването му от обективна страна се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. Не е необходимо пострадалото лице действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи. По-нататък за извършване на престъплението не се изисква в момента на заканата у извършителя да има оформено решение да извърши убийство, нито да е действал с годно средство и при условия, при които

резултатът реално може да настъпи. Без значение е продължителността на действието, обстановката, предходно познанство между лицата или отношенията между тях, законно ли е оръжието, послужило за извършване на деянието, или какви други действия или реплики са извършени или изречени.

С оглед горепосоченото съдът намира за неотнормо по делото изложеното от прокурора, свързано с първата изготвена по делото СППЕ, касаеща поведението на пострадалия Х.. В цитираното Тълкувателно решение № 53/1989 г. на ОСНК промяната в поведението и действията на пострадалия се използва единствено за дефинирани на обекта на престъплението по чл.144, ал.3 от НК -обществените отношения, осигуряващи личната свобода и свободното формиране на волята на гражданите, за разлика от престъпленията в раздел Първи, Глава Втора от НК „Убийство”, засягащи правото на живот. Ето защо разсъжденията относно поведението на пострадалия след извършване на деянието, че същият не е спирал работа и не е променил начина си на живот, се явяват ирелеватни.

На следващо място, настоящата съдебна инстанция напълно споделя изложените в жалбата аргументи относно необоснованост на постановлението за прекратяване на наказателното производство в частта каква е била целта на св.Георгиев при отправяне на закани спрямо пострадалия Х., респ. какви са били намеренията му при така създалата се конфликтна ситуация. Изводите за субективната страна на престъплението се основават на обективните данни по делото, а не само и единствено на субективното становище на дееца. Затова когато се решава и въпросът за формата на вина, винаги се изхожда от съвкупността от всички обстоятелства за конкретното престъпление.

Относно изложеното от прокурора в постановлението за прекратяване на наказателното производство за липсата на хулигански мотиви при извършеното посегателство спрямо автомобила на пострадалия, следва да бъде отбелязано, че наличието на лични отношения и конфликт между дееца и пострадалия обикновено изключват хулиганските подбуди, доколкото извършителят се ръководи от личната си вражда, а не от стремеж грубо да наруши обществения ред и да изрази явното си неуважение към обществото. Същевременно обаче, наличието на лични отношения между дееца и пострадалия не е задължителна предпоставка всякога да се изключи

наличието и на хулигански подбуди при извършване на деянието. Такова становище е застъпвано нееднократно в съдебната практика, включително и на ВКС, като има своя задължителен характер за съдилищата, поради това, че е изложено в Постановление № 2 от 29.VI.1974 г. по н. д. № 4/74 г., Пленум на ВС. Там се излага виждането, че хулиганството е умишлено престъпление. Деецът трябва да съзнава всички признаци на състава. Престъплението поначало се осъществява при пряк умисъл. То може да се осъществи и при евентуален умисъл. Например при нанасяне на обида, причиняване на телесна повреда или извършване на други подобни действия по чисто личен мотив тези действия могат да се квалифицират и като хулиганство при евентуален умисъл, ако са съпроводени с грубо нарушение на обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото. Следователно субективната страна на престъплението не се определя само от мотива или от целта на дееца, а и от съдържанието на неговия умисъл. Затова то може да се осъществи и при евентуален умисъл. Това означава, че при всеки подобен случай трябва да се преценяват и редица други обстоятелства, които могат да сочат на това, че действията на извършителя са непристойни, нарушават грубо обществения ред и изразяват явното му неуважение към обществото. Такива обстоятелства могат да бъдат мястото на извършване на деянието, начинът на извършване, съпровождащите изпълнителното деяние реплики и други действия, както и непосредствено предхождащи го събития. В случая прокурорът се е позовал единствено на влошените лични отношения между лицата, но не е извършил преценка и не е изложил мотиви относно наличието на други обстоятелства, които могат да сочат на това, че действията на извършителя са непристойни, нарушават грубо обществения ред и изразяват явното му неуважение към обществото. Ето защо настоящата инстанция не може да се съгласи, че посочените в постановлението аргументи в достатъчна степен обосновават липсата на признаци от състава на престъпление по чл.325 от НК.

Тук е мястото да бъде отбелязано, че проверката на постановлението за прекратяване на наказателното производство е и на плоскостта на неговата законосъобразност, в рамките на което съдът има правомощията да установи и правилността на правната квалификация, под която са подведени фактическите констатации. Необходимо е да се отбележи, че това правомощие е ограничено в настоящото производство, с оглед

изключителните правомощия на прокуратурата да разреши въпроса дали да започне наказателно преследване, респективно да извърши привличане към наказателна отговорност, срещу кого и за какво престъпление. Съдът не разполага с правомощия да указва на държавното обвинение дали да предяви и какво обвинение срещу определено лице за конкретно извършено престъпление, а само и единствено да обоснове по необходимия и изискуем съгласно процесуалните норми начин своите фактически и правни изводи. Пълен, всестранин, обстоен и обективен анализ на доказателствата по делото, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, би довел до еднозначен и категоричен извод извършено ли престъпление от общ характер и по кой състав. Стандартите за мотиви на постановлението за прекратяване са завишени, с оглед обстоятелството, че с този прокурорски акт се слага край на висящността на процеса. Принципът „non bis in dem“ и последиците от влизане в сила на постановление за прекратяване на наказателно производство са основание прокуратурата да изследва всички обстоятелства по делото и да обоснове изчерпателно своя акт.

Не могат да бъдат споделени и изводите на прокурора, че пострадалият не е упражнил правата си по чл.81 от НПК в срока по чл.81, ал.3 от НПК по настоящото досъдебно производство, доколкото видно от материалите по делото същият е депозирал тѣжба до СРС на 11.08.2023 г., в която е изложил същите обстоятелства на престъплението, за което е образувано и водено досъдебното производство. Нещо повече, въз основа на тѣжбата е било образувано НЧХД № 11135/2023 г., по описа на СРС, НО, 101 състав, по което с разпореждане от 08.12.2023 г. съдията-докладчик се е произнесъл, че същата не отговаря на изискванията на чл.81 от НПК, доколкото в нея се изнасят данни за извършено престъпление от общ характер, въз основа на което е прекратил производството и е разпоредил препис от разпореждането след влизането му в сила да се изпрати на СРП по компетентност.

В този смисъл и по изложените по-горе съображения, съдът намира подадената жалба, с изложените в нея доводи за основателна, и като такава следва да бъде уважена, като постановлението на СРП за прекратяване на наказателното производство следва да бъде отменено като необосновано и незаконосъобразно и делото върнато на прокурора за изпълнение на

указанията по прилагането на закона, дадени в настоящото определение.

**Предвид гореизложеното и на основание чл.243, ал.6, т.3 от НПК,
СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление на Софийска районна прокуратура от 27.10.2023 г., с което наказателното производство по досъдебно производство № 2507/2017 г., по описа на 03 РУ – СДВР, прокурорска преписка № 25114/2017 г., по описа на Софийска районна прокуратура, образувано за престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, е прекратено на основание чл.24, ал.6 от НПК.

ВРЪЩА ДЕЛОТО НА СРП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест в 7- дневен срок пред СГС от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____